

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XVI. Quomodo & ob quam causam sublatus est in Ecclesia
Presbyter, qui poenitentibus praeerat: & narratio de modo ac ratione
poenitentiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

funt. Et ex improvifo supervenientes, A eum corripunt, injectumque in rogam interficiunt. Et in praesenti quidem, quinam fuiffent auctores caedis, latuit. Postquam vero processu temporis detecti sunt, filii quidem Marcelli, mortem patris ulcisci cupiebant. Verum Provincia Synodus id prohibuit, æquum non esse censens eam ulcisci mortem, ob quam gratias Deo agere oportet, tum ipsum mortuum, tum filios ejus atque amicos, quippe qui dignus habitus esset, qui pro Deo moretetur. Atque hæc quidem ita gesta sunt.

Ἰηλθόν Ἰσαπίνης τὴ ἐπιστάτης, συνελθεὶν αὐτὸν, καὶ πυρὰ ἐμβαλόντες ἀνείδον. Ἐπειδὴ τὸ παρὸν ἔλαθον ἐπεὶ τῷ χρόνῳ ἐπεσφύθησαν, οἱ μὲν μαρκελλὰ παῖδες πτωχῶν τὰ πατρὶ ἐπαύδαζον ἢ δὲ ἀνά τὸ ἔθνη συνελθεὶν διεκώλυσε, μὴ δίκαιον νομίσασα ταύτης τελειῆς πτωχῶν λαμβάνειν, ἐφ' ἣν προσήκε χάριν ὁμολογεῖν τὸν ὄντα θανάτου, καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ φίλος, ὡς ἴσως Θεὸς ἀποθανεῖν ἠξιώμενος καὶ τὰ μὲν, ἕως ἔρχεν.

CAPUT XVI.

Quomodo & ob quam causam sublatu est in Ecclesia Presbyter, qui penitentibus praeerat: & narratio de modo ac ratione penitentia.

Κεφ. 15'

Ὁπως δὲ ἦν αἰτίαν ἀντιπαύθη ὁ ἐν ἐκκλησίᾳ τοῦ μετακλήτου πρεσβύτερος καὶ ἐπιεξεργασία τοῦ πρώτου μετανοίας.

PER idem tempus Nectarius Constantinopolitanus Episcopus, Presbyterum illum qui praepositus erat penitentibus, primus ex Ecclesia sustulit. Cujus exemplum omnes fere Episcopi postea sunt secuti. Quid autem hoc sit, & unde originem sumpserit, & quam ob causam sublatum sit, alij quidem aliter fortasse narrant. Ego vero ea dicam quae sentio. Cum in nullo penitus peccare, Divinioris cujusdam naturae sit, & humanam praestantioris; penitentibus vero, etiam si saepius deliquerint, veniam dare Deus praeceperit: cumque in petenda venia peccatum necessarium confiteri oporteat: grave ac molestum ab initio jure merito visum est sacerdotibus, tanquam in theatro, circumstante totius Ecclesiae multitudine, crimina sua evulgare. Itaque ex Presbyteris aliquem, qui vitae integritate spectatissimus esset, & taciturnitate ac prudentia polleret, huic officio praefecerunt: ad quem accedentes ij qui deliquerant, actus suos confitebantur. Ille vero pro cujusque delicto, quid aut facere singulos, aut luere oporteret, poenae loco indicens, absolvetat contentes, à se ipsis poenas criminum exacturos. Verum Novatianis quidem qui nullam rationem habent poenitentiae, nihil hac re opus fuit. Apud reliquas autem sectas, hic mos etiamnum perseverat. Et in Occidentalibus Ecclesiis, ac praecipue in Ecclesia Romana, studiose observatur.

ΕΝ τῷ τῷ ἐπὶ τῷ μελανοίῳ ταταγμαθῶν πρεσβύτερον ἐκέπη συνωμωρησεν εἶναι πρῶτον νεκλεῖται, ὁ τῷ ἐκκλησίαν κωνσταντινουπόλεως ἐπιτεροῦσαν ἐπολαθησαν ἢ χροδὸν οἱ πανταχῶς ἐπίσκοποι. Τῆτο ἢ τί ποτέ ἐστι, ἢ πόθεν ἤρξατο, ἢ καὶ ποῦ αἰτίαν ἐπαύσατο, ἄλλοι μὲν ἴσως ἀλλοῦ γέγονεν ἐγὼ ἢ ὡς οἶμαι ἀφηγησομαι ἐπεὶ γὰρ τὸ μὴ παντελῶς ἀμαρτεῖν, θεοφόρος καὶ ἀνθρωποειδέειτο φύσεως, μεταμελόμενοι δὲ ἔ πολλὰκις ἀμαρτανεῖσι, συγκνῆμιον νέμειν ὁ Θεὸς παρεκελεύσατο, ἐν τῷ ἀφαιεῖσθαι συνωμολογεῖν τῷ ἀμαρτανεῖν χροῶν, φορτικόν, ὡς εἶκος, ἔξ ἀρχῆς τοῖς ἱεροδοῦσαν ἐδοξεν, ὡς ἐν θεάτρῳ ὑπὸ μαρτυρεῖ τῷ πλήθει τῆς ἐκκλησίας, τὰς ἀμαρτανεῖας ἔξαγγελλεῖν πρεσβύτερον δὲ τῶν ἀμαρτανεῖων πολλοῖσιν ἀμαρτανεῖων, ἐχέμενον τε καὶ ἐμφορνα, ἐπὶ τῆτο τελέχασιν ἢ δὴ πρῶτον τῶν οἱ ἡμαρτανεῖσιν, τὰ βεβαιωμένα ἡμαρτανεῖσιν ὁ δὲ, πρῶτον τὴν ἐκάστη ἀμαρτανεῖαν, ἢ πρὸς ποιῆσαι ἢ ἐκτελεῖν ἐπιμίον ἐπιπέλυσεν, πρῶτον σφῶν αὐτῶν τῷ δίκαιον ἐπιπέλυσεν ἀλλὰ ναυαλινοῖς μνησὶν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀλλοῦ αἰρέσεισιν, εἰς ἐτινον τῆτο κρατεῖν ἐπιπέλυσεν ἢ ἔ ἐν ταῖς καὶ δύσιν ἐκκλησίας φυλάττειν, καὶ μάλιστα ἐν τῇ ῥωμαϊκῇ

judicium, qui ad id erant constituti. Atque hac de causa arbitror Theodosium Imperatorem, cum Ecclesiarum honestati & existimationi prospiceret, legem latam cavisse, ne mulieres ad sacrum ministerium admitterentur nisi liberos haberent, & sexagesimum ætatis annum implessent, juxta expressum mandatum Apostoli Pauli: utque feminae quæ comam totondissent, arcerentur ab Ecclesia: Episcopi vero, qui eas admittere aufferent, sacerdotio privarentur.

Ἡ τὴν τῶν τεταμένων κετ' ἰδὲ ἐν ταύτης ἡ αἰτίας συμβάλλω, καὶ Θεοδοσίον τὸν βασιλέα προσομιλῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἐν κλεισῆς τελεσεμνότητι, νομοθεῖσαι τὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ παῖδας ἔχοιεν, καὶ ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γένοντο, διακονίαν Θεοῦ μὴ ἴπτερον ἔσθαι, καὶ τὸν δόξοντα Παύλου ρηθὸν πρὸς ἄγμια τὰς ἡμερμένας τὰς κεφαλὰς, ἀπελαύνεσθαι τῶν ἐκκλησιῶν ὅθεν ἡ ταύτας προσεμίνας ἴπσκοπας, ἀφαιρεῖσθαι τὸ ἐπισκοπῆς.

CAPUT XXVII.

Quomodo Theodosius Eunomium in exilium misit: & de Theophronio Eunomij successore. Item de Eutychio & Dorothæo, deque eorum opinionibus: & de iis qui Psathuriani dicuntur. Et quomodo Ariarum heresis in diversas factiones divisâ est: & ii qui Constantinopoli erant Ariani, magis inter se uniti sunt.

Verum de his unusquisque pro arbitrio suo judicet. Porro Imperator Eunomium eo tempore in exilium misit. Adhuc enim ille Constantinopoli degens, in suburbanis, aut in privatis domibus, conventus Ecclesiasticos seorsum agebat, & libros à se conscriptos recitabat, multosque in sententiam suam pertrahebat: adeo ut brevi temporis spatio ingens esset numerus eorum, qui hæresin nominis illius sequebantur. Verum ille paulo post quam in exilium missus fuisset, factus functus, sepulturam in patria sua fortitus est. Vicus hic erat Cappadocum, nomine Dacora, situs in territorio Casareæ, ad Argæum montem. Theophronius vero, & ipse Cappadox, qui ab Eunomio in eadem doctrina fuerat institutus, opiniones ejus postea defendit. Qui cum in Aristotelis Philosophia mediocriter exercitatus esset, introductionem ad percipiendam illorum argumenta accommodatam conscripsit, cui titulum fecit de exercitatione mentis. Cæterum in absurdas disputationes delapsus, in iisdem cum præceptore suo opinionibus permanere haudquaquã dignatus est. Nam curiosius differens, ex verbis quæ leguntur in sacris Voluminibus, probare conatus est, Deum qui futura prænosceret, præsentia vero sciret, & præterita meminisset, non eodem semper modo se habere: sed pro ratione futuri, præsentis, ac

Κεφ. ιζ.

Ὡς ὑπερέκειν Θεοδοσίος ὁ μέγας τὸν ἑυνομιὸν ἴπκοπῆ καὶ Θεοφρόνῳ τῷ διαδῶχῳ αὐτοῦ, καὶ ἀφίεντυχιῳ, καὶ δαυιδίῳ, καὶ ἀφίρσειαν αὐτοῦ, καὶ ἀφίρσειαν λεγομένην φάβουκατον, καὶ ἰπ τῶν ἀρειανῶν αἰρέσεις εἰς ἑξήκοντα μέρια διχρημάσθαι, καὶ ὡς οἱ ἐν κωνσταντινουπόλει μαλλὸν ἰπριθῶν.

Ἄλλα ταῦτα μὴν ἢ ἀν' ἐκάστῳ δοκῆ, ταῦτα ἴπσκοπείῳ ὁ βασιλεὺς ὑπερβρίαν φηγῶ ἐυνομιεῖσθαι καὶ ἐδικάσεν ἐτι γὰρ ἐν κωνσταντινουπόλει ἐν πρῶταις διατριβῶν, ἵνα οἰκίαις, καθ' ἑαυτὸν ἐκκλησιάζει, καὶ ὅθεν ἴπγας, ἕως σινεγράψατο, ἐπεδείκνυτο καὶ πολλὰς ἴππειον ὁμοίως φρονεῖν ὡς ἐν ὄλιγῳ πηλυάνθρωπον φηεῖσθαι λαὸν τῆς ἐπάνω με αὐτοῦ αἰρέσεως ἀλλ' ὁ μὲν ἔσ πολλὰ ὑπερβρίαν τῆς φυγῆς τελευτήσας, ἐτυχε τῆς ἐν τῇ πατριδιταφῆς κάμη τῇ αὐτῇ καππαδοκίῳ, δακρόρα ἦν δ' ὀνομαζομένη, νομῆ τῇ πρῶτῃ τῷ δρογαίῳ καισαρείας Θεοφροῖν δ' ἔσ ὡς ὑπ' αὐτῷ διδασκάλῳ ἔσ ὁμοίως ἐπαιδευθῆ λόγους καππαδοκίῳ καὶ ὅθεν, σινεσάτο τοῖς αὐτοῦ δόγμασι μετρίως ἡ δια τῶν δόξων ὁ ἑλκας μαθημάτων ἑλθῶν, ἐπιτηδείων πρὸς εἰδήσῃ τῶν παρ' αὐτοῖς συλλογισμῶν ἐισαγωγῆν κατέλιπεν, ἦν ἀφίε γυμνασίας νε ἐπέγραψεν εἰς ἀτόπας ἡ διαλέξεις ἐμπεισῶν, ὡς ἐπιθόμην, ἐκ ἡξίωσεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένεω τῷ δασκάλῳ λόγων πολυπραγμονίῳ, καὶ ἐκ τῶν κειμένων ταῖς ἑσθῆς γραφαῖς ὀνομαζῶν κατέσκευάζεν, ὡς τὸ θεῖον πρῶτον σκοπον τὸ μὴ ὄν, γινώσκον δ' ἐτόον, καὶ ἔσ γινώσκον τὸ μνημένον, ὅθεν αἰεὶ ἀσάτως ἔσ πρὸς τε τὸ μέλλον, καὶ παρὸν, καὶ παρελθόν, μέλα ἔσθαι.